

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a v právní věci žalobkyně: **BREDLEY AND SMITH s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 819, IČ 26731908, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 7.2.2011, č.j. ČOI 105480/10O100/1000/10/11/Be/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Středočeského a Hl. m. Prahy ze dne 8.11.2010, č.j. 10/1346/10/34, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč pro porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč, a to tak, že výše uvedená pokuta byla snížena na částku 75.000,- Kč a ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Ke dni 11.9.2013 byl změněn původní název obchodní firmy žalobce PROLUX Consulting Int. s.r.o., na současný název obchodní firmy BREDLEY AND SMITH s.r.o.

Žalobce porušil ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele a naplnil tak skutkovou podstatu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a to tím, že v postavení prodávajícího porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik, a to jednáním, které bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že učinil obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, kdy ve smlouvě č. 013247 (Smlouva o podpoře prodeje nemovitostí ze

dne 15.1.2010) opomenul uvést důležitý údaj, který po žalobci bylo možno s přihlédnutím ke všem okolnostem spravedlivě požadovat, resp. uvedl důležitý údaj nejednoznačným způsobem, a to tak, že ve Smluvních ujednáních výše uvedené smlouvy v čl. VI. Závěrečná ustanovení v bodě 3. uvedl následující informace: „Klient prohlašuje, že k uzavírání a podpisu této smlouvy došlo v místě a za podmínek, které klient předem sjednal se zástupcem poskytovatele ve smyslu § 57 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Pokud je klient ve smyslu § 52 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku spotřebitelem, má za podmínek § 57 citovaného zákona právo od uzavřené smlouvy odstoupit.“, přičemž tento pouhý odkaz na zákonné ustanovení není jednoznačnou informací o právu písemně odstoupit od smlouvy do 14 dnů od jejího uzavření s výjimkou smluv, kdy si spotřebitel výslovně sjednal návštěvu dodavatele za účelem objednávky, a o obzvlášť v okamžiku, kdy je pro spotřebitele striktně dána možnost/nemožnost odstoupit od smlouvy. Tato informace byla obsažena v celkem 21 smlouvách (včetně výše uvedené), které byly uzavřeny v období od 1.1.2010 do 7.5.2010. Výše uvedené bylo zjištěno při kontrole dne 7.5.2010 v sídle žalobce.

Žalobce namítá, že nebyla naplněna skutková podstata tvrzeného správního deliktu porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik, neboť údajně nejednoznačná informace o možnosti odstoupit od smlouvy nebyla způsobila podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele při uzavírání smlouvy. Opačný závěr uvedený v napadeném rozhodnutí nebyl ve správním řízení prokázán, ani dostatečně odůvodněn.

Dále žalobce uvádí, že v odkazu na text zákonného ustanovení nelze spatřovat klamavou ani nekalou obchodní praktiku a povinnost informovat spotřebitele o nemožnosti odstoupit od smlouvy dodavatel služby podle zákona výslovně uloženu nemá.

Pokud je žalobci vytýkána nejednoznačnost podané informace o právu na odstoupení od smlouvy, je nutné taktéž zohlednit skutečnost, že předmětná právní úprava informační povinnosti ohledně práva na odstoupení smlouvy je nejednoznačná, když na jedné straně výslovně dodavateli ukládá povinnost informovat o právu na odstoupení od smlouvy (ale nikoliv už o případné nemožnosti odstoupení od smlouvy) a na druhé straně ho výslovně nezbavuje této povinnosti ani tehdy, pokud si spotřebitel výslovně sjedná návštěvu dodavatele za účelem objednávky. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobci vytýká, že možnost odstoupení od smlouvy není ve smlouvě řádně specifikována, ale na druhou stranu se žalobci současně vytýká, že uvedl ve smlouvě v rozporu s běžnou logikou věci informaci, že od smlouvy při splnění zákonných podmínek odstoupit lze, když je rozporována logika uvedení informace o právu na odstoupení, pokud takové právo není.

Žalobce se domnívá, že odvolací orgán nerespektoval vyměření předmětu řízení, které vychází z oznámení o zahájení správního řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a že v odvolacím řízení bylo účelově měněno vymezení sankcionovaného jednání.

Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že poskytnutím informace o právu na odstoupení od smlouvy není text smlouvy týkající se prohlášení klienta o sjednání schůzky, ale pouze text smlouvy: „Pokud je klient ve smyslu § 52 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku spotřebitelem, má za podmínek § 57 citovaného zákona právo od uzavřené smlouvy odstoupit“. Uvedenou námitkou se v napadeném rozhodnutí odvolací orgán nezabýval.

Konečně žalobce poukazuje na skutečnost, že provedenými důkazy v rámci předmětného správního řízení nebyla zjištěna žádná stížnost konkrétního spotřebitele na

postup společnosti při informování o právu odstoupit od smlouvy. Současně žalobce opakovaně poukazuje na skutečnost, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje ustanovení zákona, na základě kterého by bylo možno uložit peněžitou sankci uvedenou v napadeném rozhodnutí.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že dozorový orgán při hodnocení, zda dochází ke klamavé obchodní praxi, nemusí disponovat důkazy, že reálně došlo k negativnímu ovlivnění obchodního rozhodnutí konkrétního spotřebitele. Nekalost dané praktiky je dána již tím, že je způsobilá k podstatnému ovlivnění spotřebitele a je na úsudku správního orgánu aplikujícího danou právní úpravu posoudit, zda tomu tak je. Pokud žalobce ve svých smluvních ujednáních klientovi sděluje, že pokud je spotřebitelem, má právo za podmínek ust. § 57 občanského zákoníku od smlouvy odstoupit, avšak toto právo klienta v praxi neuznává, neboť smlouvy uzavírá tak, aby byla naplněna výjimka z režimu uvedeného ustanovení, je takové jednání způsobilé u klienta v postavení spotřebitele vyvolat klamný pocit, že podpis smlouvy lze u žalobce vzít zpět, tj. jednostranným úkonem bez udání důvodu a bez jakékoliv sankce, a tudíž způsobilá spotřebitele při uzavírání smlouvy podstatně ovlivnit. Veškeré podklady pro výše uvedené posouzení jsou dostatečně zdokumentovány ve spise a samotná úvaha správního orgánu byla v napadeném rozhodnutí vyjádřena dostatečně obsažným a srozumitelným způsobem.

Řízení o uložení sankce nebylo vedeno z toho důvodu, že by žalobce informace o právu na odstoupení vůbec nepodával. V daném případě byl naopak problém v tom, že určitá informace o právu na odstoupení žalobcem podána byla, avšak v daném kontextu nebyla jednoznačná (neboť z ní jasně nevyplývalo, že jde o smlouvy uzavírané tak, že se toto zákonné právo ve skutečnosti neuplatní) a že byla takováto nejednoznačná informace způsobilá podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele při uzavírání smlouvy právě v důsledku spoléhání se na možnost odstoupení v režimu § 57 občanského zákoníku. Protiprávní jednání žalobce je spatřováno v onom falešném signálu, který je vysílán ke spotřebitelům, že oni coby spotřebitelé mají právo na odstoupení ve smyslu § 57 občanského zákoníku, ačkoli žalobcova obchodní praxe vede právě k tomu, aby spotřebitel toto právo uplatnit nemohl.

K posunu ve vymezení předmětu řízení na druhém stupni nedošlo, když projednáváný skutek byl vymezen v oznámení o zahájení správního řízení a ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, a bylo na prvním stupni řízení vyhodnoceno jako nejednoznačná informace o právu písemně odstoupit od smlouvy a kvalifikováno jako klamavá obchodní praktika ve smyslu § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. Na tomto vymezení deliktního jednání a jeho právním posouzení se při rozhodování na druhém stupni nic nezměnilo, když odvolací orgán pouze změnil výši ukládané pokuty. Není porušením zásady totožnosti skutku, pokud odvolací orgán v rámci vypořádání se s argumentací odvolatele v odůvodnění svého rozhodnutí uvede též na pravou míru určitou pasáž odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, která navíc z hlediska výsledného právního posouzení nebyla nijak klíčová, neboť závěr prvoinstančního orgánu o nejednoznačnosti výše citovaného textu smlouvy a jeho způsobilosti podstatně ovlivnit obchodní rozhodnutí spotřebitele byl i tak zcela na místě. Odvolací orgán zkorigoval text odůvodnění s odkazem na znění transponované evropské směrnice, z něž vyplývá, že na tuto variantu podomního prodeje nedopadá povinnost podat informace o možnostech odstoupení.

Na ustanovení § 57 občanského zákoníku není důvodu nahlížet jako na ustanovení, jež by svou nejednoznačností „vhánělo“ dodavatele, který uzavírá obchody podomním způsobem

na výslovné pozvání, do páchání předmětné klamavé obchodní praktiky. Pakliže žalobce měl za to, že i při tomto způsobu uzavírání podomních obchodů musí o právu na odstoupení od smlouvy spotřebitele informovat (byť toto právo nemají), nic mu nebránilo, aby vedle této informace též jasně sdělil, že u této varianty podomního prodeje tohoto práva využít nelze.

První věta textu citovaného ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí („*Klient prohlašuje, že k uzavírání a k podpisu této smlouvy došlo v místě a za podmínek, které klient předem sjednal se zástupcem poskytovatele ve smyslu § 57 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.*“) má přímou vazbu na budoucí uplatnění výjimky z práva na odstoupení ve smyslu § 57 odst. 1 věty druhé občanského zákoníku a jako taková má své místo v citaci informace hodnocené správním orgánem jako nejednoznačná, neboť pokračování citovaného textu v další větě naopak uvádí, že klient v postavení spotřebitele toto právo využít může. Namítá-li žalobce, že se odvolací orgán touto námitkou nezabýval, pak je třeba říci, že z textu odůvodnění srozumitelně vyplývá, proč patří do textu výroku i první věta výše cit. pasáže Smluvních ujednání. Nejednoznačnost a klamavost poskytnutých informací pak plyne právě z toho, že druhá věta cit. textu je sice sama o sobě pravdivá, avšak v daném případě matoucí, neboť ve smyslu první věty cit. textu se zde zároveň uplatní výjimka z tohoto práva, jelikož k uzavření smlouvy u spotřebitele došlo na základě předchozího ujednání.

Pokud jde o námitku, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje ustanovení zákona, na základě kterého by bylo možno uložit peněžitou sankci uvedenou v napadeném rozhodnutí, žalovaný uvádí, že v návěti výrokové části napadeného rozhodnutí je nezaměnitelným způsobem specifikováno přezkoumávané rozhodnutí. Vlastní výrok pak v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 věta druhá správního řádu je koncipován tak, že - vzhledem k tomu, že odvolací správní orgán shledal potřebu změny pouze ve výměru pokuty - se nahrazuje v původním výroku pouze tato konkrétní pasáž a ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ředitele inspektorátu ČOI Středočeského a Hl. m. Prahy ze dne 8.11.2010, č.j. 10/1346/10/34, byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč pro porušení ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. c) a naplnění skutkové podstaty ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce dopustil tím, že v postavení prodávajícího porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik, a to jednáním, které bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že učinil obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, kdy ve smlouvě č. 013247 (Smlouva o podpoře prodeje nemovitostí ze dne 15.1.2010) opomenul uvést důležitý údaj, který po žalobci bylo možno s přihlédnutím ke všem okolnostem spravedlivě požadovat, resp. uvedl důležitý údaj nejednoznačným způsobem, a to tak, že ve Smluvních ujednáních výše uvedené smlouvy v čl. VI. Závěrečná ustanovení v bodě 3. Uvedl následující informace: „*Klient prohlašuje, že k uzavírání a podpisu této smlouvy došlo v místě a za podmínek, které klient předem sjednal se zástupcem poskytovatele ve smyslu § 57 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Pokud je klient ve smyslu § 52 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku spotřebitelem, má za podmínek § 57 citovaného zákona právo od uzavřené smlouvy odstoupit.*“, přičemž tento pouhý odkaz na zákonné ustanovení není jednoznačnou informací o právu písemně odstoupit od smlouvy do 14 dnů od jejího uzavření s výjimkou smluv, kdy si spotřebitel výslovně sjednal návštěvu dodavatele za účelem objednávky, a o obzvlášť v okamžiku, kdy je pro spotřebitele striktně dána možnost/nemožnost odstoupit od smlouvy. Tato informace byla obsažena v celkem 21

smlouvách (včetně výše uvedené), které byly uzavřeny v období od 1.1.2010 do 7.5.2010. Výše uvedené bylo zjištěno při kontrole dne 7.5.2010 v sídle žalobce. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že nekalo-obchodní jednání žalobce je spatřováno ve způsobu, jakým žalobce informoval spotřebitele od možnosti odstoupit od spotřebitelské smlouvy uzavřené mimo provozovnu, resp. mimo prostory obvyklé k podnikání. Tento způsob byl pro spotřebitele nejednoznačný, jelikož byl učiněn pouhým odkazem na ustanovení občanského zákoníku, což je pro průměrného spotřebitele v dané situaci nic neříkající. Uvedení pouhého odkazu na zákonná ustanovení se sdělením, že spotřebitel má možnost odstoupit od smlouvy, přičemž tato možnost resp. nemožnost není blíže specifikována, bylo způsobilé podstatně ovlivnit spotřebitele v jeho rozhodování. Žalobci nic nebránilo v uvedení informace o všech podmínkách odstoupení od smlouvy, tedy včetně podmínky, kdy není možné od smlouvy odstoupit a absence tohoto důležitého údaje byla způsobilá ovlivnit spotřebitele v jeho rozhodování.

Rozhodnutím Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 7.2.2011, č.j. ČOI 105480/10O100/1000/10/11/Be/Št, bylo výše uvedené prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že slova „pokutu ve výši Kč 80 000,-, slovy: osmdesát tisíc korun českých“ se nahrazují slovy „pokutu ve výši Kč 75 000,-, slovy: sedmdesát pět tisíc korun českých“. Ve zbytku bylo napadené rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 věta druhá správního řádu potvrzeno.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*

Podle ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, *obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.*

Podle ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.*

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, *obchodní praktika je klamavá, opomene-li podnikatel uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat; za opomenutí se považuje též uvedení důležitého údaje nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem.*

Podle ust. § 57 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 13.6.2012, *byla-li spotřebitelská smlouva uzavřena mimo prostory obvyklé k podnikání dodavatele nebo nemá-li dodavatel žádné stálé místo k podnikání, může spotřebitel od smlouvy písemně odstoupit do 14 dnů od jejího uzavření; nedošlo-li dosud ke splnění dodávky*

zboží či služeb dodavatelem, může od smlouvy odstoupit bez uvedení důvodů a bez jakékoliv sankce do 1 měsíce. To neplatí ohledně smluv, u nichž si spotřebitel výslovně sjednal návštěvu dodavatele za účelem objednávky. Dodavatel je zároveň povinen vrátit spotřebiteli zaplacené finanční částky do 30 dnů od odstoupení od smlouvy.

Žalobce v období od 1.1.2010 do 7.5.2010 jako prodávající uzavřel celkem 21 smluv, včetně smlouvy č. 013247 o podpoře prodeje nemovitostí ze dne 15.1.2010, které obsahovaly mj. smluvní ujednání tohoto znění: „*Klient prohlašuje, že k uzavírání a podpisu této smlouvy došlo v místě a za podmínek, které klient předem sjednal se zástupcem poskytovatele ve smyslu § 57 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Pokud je klient ve smyslu § 52 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku spotřebitelem, má za podmínek § 57 citovaného zákona právo od uzavřené smlouvy odstoupit*“.

Soud shodně se správními orgány obou stupňů shledává výše citované smluvní ujednání nekalou obchodní praktikou, tj. v rozporu s požadavky odborné péče a způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Žalobce poskytl spotřebiteli informaci ohledně práva na odstoupení od smlouvy ve formě odkazu na zákonné ustanovení § 57 občanského zákoníku. Vyvolal tak ve spotřebiteli představu, že od smlouvy lze podle tohoto zákonného ustanovení odstoupit. Současně však této informaci předcházela spotřebitelem akceptace stavu, který vylučuje možnost odstoupení od smlouvy podle § 57 občanského zákoníku, když spotřebitel podpisem předmětné smlouvy stvrdil, že k uzavření a podpisu smlouvy došlo v místě a za podmínek, které spotřebitel předem se zástupcem poskytovatele sjednal. Pokud žalobce uzavírá se spotřebitelem smlouvu, která je co do možnosti od této smlouvy odstoupit vyňata z režimu ust. § 57 občanského zákoníku, nestíhá ho povinnost písemně upozornit na právo odstoupení od takovéto smlouvy stanovená v ust. § 57 odst. 2 občanského zákoníku, neboť není možno informovat spotřebitele o právu, které mu nesvědčí. Žalobce v takovém případě nestíhá ani povinnost upozornit spotřebitele na nemožnost odstoupení od takovéto smlouvy. Žalovaná ostatně nespátřuje správní delikt žalobce v uvedení práva odstoupit od smlouvy za situace, kdy od této není možno odstoupit, ani v neuvedení nemožnosti od smlouvy odstoupit, jak žalovaná správně uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní delikt žalobce spočívá v uvedení údaje o možnosti odstoupit od smlouvy formou odkazu na zákonné ustanovení občanského zákoníku, které je s to ve spotřebiteli navodit přesvědčení, že od smlouvy lze podle tohoto ustanovení občanského zákoníku odstoupit, avšak smlouva je uzavírána úmyslně za takových podmínek, aby se na ni právě toto právo odstoupit od smlouvy podle ust. § 57 občanského zákoníku nevztahovalo. Takto uvedená informace o právu na odstoupení o smlouvy je údajem uvedeným nejednoznačným způsobem. Pokud žalobce poukazuje na nejednoznačnost zákonné úpravy ohledně povinnosti informovat o právu na odstoupení od smlouvy, soud shodně se žalovaným konstatuje, že žalobci nic nebránilo, aby ve smluvních ujednáních ustanovení § 57 občanského zákoníku řádně a celé odcitoval a tím předešel dle jím tvrzeným možným interpretačním nesrovnalostem a nejasnostem; takto však žalobce neučinil.

Citované smluvní ujednání je způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele předmětnou smlouvu uzavřít, neboť spotřebitel po seznámení se se smluvními ujednáními má za to, že uzavření smlouvy není nezměnitelným rozhodnutím, že nevyvolává neodstranitelné následky, a že možným odstoupením od smlouvy lze vše vrátit do stavu před uzavřením smlouvy. Poukaz žalobce na absenci stížnosti konkrétního spotřebitele je nepřipadná. Zákon o ochraně spotřebitele sankcionuje použití nekalé obchodní praktiky, která je způsobilá podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele. Není tedy nutné, aby ona nekalá praktika v

konkrétní rovině rozhodování nějakého konkrétního spotřebitele ovlivnila, postačuje, aby byla rozhodování spotřebitele způsobila ovlivnit.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že odvolací orgán nerespektoval vyměření předmětu řízení a že v odvolacím řízení bylo účelově měněno vymezení sankcionovaného jednání. Je pravdou, že odvolací orgán, na rozdíl od správního orgánu prvního stupně, v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v projednávaném případě nemá povinnost ve smlouvě informovat o možnosti odstoupení od této smlouvy. Takto změněná argumentace však nijak nemění vymezení deliktního jednání žalobce ani jeho právní posouzení, které tak zůstalo po celou dobu správního řízení totožné.

Soud dále neshledal důvodnou námitku, že se odvolací orgán nevypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně rozsahu poskytnutí informace o právu na odstoupení od smlouvy. Žalobce toto své tvrzení vůbec jako odvolací námitku nekoncepcoval, když na konci svého odvolání pouze podotkl, že prohlášení klienta o uzavření smlouvy v místě a za podmínky, které klient předem sjednal není poskytnutím informace společnosti o právu odstoupit od smlouvy. Z odůvodnění rozhodnutí zcela jasně a srozumitelně vyplývá, proč text smluvních ujednání „*Klient prohlašuje, že k uzavírání a podpisu této smlouvy došlo v místě a za podmínek, které klient předem sjednal se zástupcem poskytovatele ve smyslu § 57 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.*“ je součástí oné klamavé a nejednoznačné informace, neboť pouze ve spojení s touto větou je možno následující text o možnosti od smlouvy odstoupit považovat za klamavý a nejednoznačný, jelikož právě první věta textu právo na odstoupení od smlouvy vylučuje.

Soud taktéž neshledal důvodnou námitku, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje ustanovení zákona, na jehož základě by bylo možno uložit peněžitou sankci uvedenou v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí je řádně specifikováno prvoinstanční rozhodnutí, které bylo změněno pouze co do výše ukládané pokuty, ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno; tedy bylo potvrzeno i co do ustanovení zákona o ochraně spotřebitele v tomto rozhodnutí uvedených, na základě kterých byla žalobci uložena peněžitá sankce.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a citovaná zákonná ustanovení soud uzavírá, že předmětný správní delikt žalobce byl ve správním řízení dostatečně prokázán a odůvodněn, soud tedy žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. května 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková